

Sygn. akt I UK 550/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania S.W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o wypłatę świadczeń w zbiegu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 października 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 lipca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od S.W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 12 czerwca 2015 r., oddalił odwołanie S.W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z 31 stycznia 2014 r., którą odmówiono wnioskodawcy podjęcia wypłaty emerytury w zbiegu z rentą przyznaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 1037).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawca S.W. w okresie od 18 września 1967 r. do 22 marca 1990 r. pełnił zawodową służbę wojskową, z której został zwolniony i przeniesiony w stan spoczynku. Decyzjami wojskowego organu

rentowego z 15 maja 1990 r. przyznano mu wojskową rentę inwalidzką wobec zaliczenia do III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową oraz prawo do emerytury wojskowej i jednocześnie podjęto wypłatę świadczenia z tytułu renty inwalidzkiej jako korzystniejszego. Od 1 marca 1994 r. wojskowy organ emerytalny ustalił dla wnioskodawcy wysokość świadczenia emerytalnego, które powiększył o 15% z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Decyzją z 7 stycznia 2011 r. wojskowy organ emerytalny przyznał wnioskodawcy prawo do wojskowej renty inwalidzkiej z tytułu uznania go za inwalidę I grupy i podjął wypłatę tego świadczenia od 1 sierpnia 2010 r. jako korzystniejszego niż świadczenie z tytułu emerytury wojskowej powiększonej z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Natomiast decyzją z 19 stycznia 2011 r. odmówił wnioskodawcy prawa do dodatku pielęgnacyjnego, przyjmując, że nie jest on osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 23 listopada 2012 r. (sygn. akt VIII U (...)) oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji wojskowego organu rentowego z 7 stycznia 2011 r., a w części dotyczącej odwołania od decyzji z 19 stycznia 2011 r. umorzono postępowanie. Wnioskodawcy przyznano również prawo do wcześniejszej emerytury z systemu powszechnego, na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 24 lutego 2012 r., natomiast od 20 czerwca 2013 r. prawo do emerytury wobec ukończenia powszechnego wieku emerytalnego, zawieszając wypłatę tego świadczenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie za niezasadne. Argumentował, że wnioskodawca nabył wprawdzie prawo do świadczenia rentowego na podstawie art. 19 i art. 22 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jak też prawo do świadczenia emerytalnego na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednakże nie jest uprawniony do pobierania jednocześnie obu tych świadczeń.

Sąd Okręgowy stwierdził, że zasada pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego), w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie, obowiązuje również

w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odrębne przepisy określają prawo do pobierania świadczeń w razie zbiegu u jednej osoby prawa do emerytury z prawem do renty inwalidy wojennego i wojskowego, którego niezdolność do pracy pozostaje w związku ze służbą wojskową. Mowa tu o art. 54 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 871), który dopuszcza pobieranie przez inwalidę wojennego i wojskowego, którego niezdolność do służby wojskowej powstała w związku z tą służbą, renty powiększonej o połowę emerytury albo emerytury powiększonej o połowę renty.

W rozpoznawanej sprawie przepis ten nie ma jednak zastosowania, gdyż wnioskodawcy przyznano prawo do renty na podstawie art. 19 i 22 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, decyzją wojskowego organu rentowego z 7 stycznia 2011 r., która – wobec oddalenia odwołania wnioskodawcy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 23 listopada 2012 r. – stała się prawomocna.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł ubezpieczony. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 96 ust. 1 pkt 3 oraz art. 96 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, twierdząc, że powinien być traktowany jako osoba posiadająca prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy, w związku z czym organ rentowy powinien wypłacać mu pozostające w zbiegu dwa świadczenia – emeryturę i rentę przyznaną w związku z wypadkiem w trakcie służby wojskowej.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 13 lipca 2016 r., oddalił apelację.

Sąd drugiej instancji zaznaczył, że przedmiot sporu w rozpoznawanej sprawie dotyczył wypłaty świadczenia emerytalnego wnioskodawcy, przyznanego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu osiągnięcia powszechnie

obowiązującego wieku emerytalnego, pozostającego w zbiegu z przysługującą mu wojskową rentą inwalidzką z powodu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową, przyznaną w systemie zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych.

W rozpoznawanej sprawie nie zostały spełnione przesłanki umożliwiające odstąpienie od ogólnej zasady wypłacania jednego świadczenia. Do sytuacji ubezpieczonego nie znajduje zastosowania art. 54 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, gdyż przepis ten dotyczy żołnierzy niezawodowych, natomiast skarżący był żołnierzem zawodowym i otrzymuje z tego tytułu wojskową rentę inwalidzką z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, a nie rentę inwalidy wojskowego. Nie ma również racji apelujący sugerując, że pobierane przez niego świadczenie rentowe (wojskowa renta inwalidzka powiązana z inwalidztwem powstałym wskutek wypadku związanego ze służbą wojskową) jest tożsame z rentą z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, co pozwalałoby na wypłatę obu zbiegających się świadczeń na mocy art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten należy odnieść do prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r., poz. 1773 ze zm.). Według stanu rzeczy na chwilę orzekania przez Sąd drugiej instancji apelujący nie miał ustalonego wypadku przy pracy ani też nie posiadał przyznanego z tego tytułu świadczenia rentowego.

Sąd Apelacyjny uznał także za nietrafny zarzut naruszenia zasady równości wobec prawa, przypominając stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 4 kwietnia 2012 r., I UK 390/11 (OSNP 2013 nr 9-10, poz. 114), zgodnie z którym zasada wypłacania tylko jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa przewidzianą w art. 32 Konstytucji RP.

Sąd drugiej instancji zauważył również, że wojskowa renta inwalidzka nie

jest świadczeniem przysługującym z ubezpieczenia społecznego, ale świadczeniem o charakterze zaopatrzeniowym przysługującym z budżetu Skarbu Państwa i w istocie stanowi pewnego rodzaju uprzywilejowanie w tym sensie, że wnioskodawca nabył prawo do renty wojskowej mimo tego, że od jego uposażenia nie odprowadzano składek na fundusz rentowy, finansujący wypłatę tego rodzaju świadczenia. Swoiste uprzywilejowanie skarżącego przejawiało się także w tym, że pobierając świadczenie wojskowe mógł osiągać dodatkowe przychody z tytułu wykonywania pracy zarobkowej, co w przypadku osób pobierających świadczenia z ubezpieczenia społecznego doznaje pewnych ograniczeń. W tym kontekście niezrozumiałe jest powoływanie się na zakaz dyskryminacji, skoro wnioskodawca, będąc osobą uprawnioną do świadczenia o charakterze zaopatrzeniowym (emerytury wojskowej i jednocześnie renty wojskowej), korzystał z przywilejów, jakich pozbawione są osoby objęte systemem powszechnego ubezpieczenia społecznego.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wniósł ubezpieczony, zaskarżając wyrok ten w całości. Skargę kasacyjną oparł na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 96 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z w art. 32 Konstytucji RP, art. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 96 pkt 1 tej ustawy.

Skarżący wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania i zmianę decyzji wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w dniu 31 stycznia 2014 r. poprzez nakazanie organowi rentowemu wypłaty skarżącemu świadczeń pozostających z zbiegu”.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie konieczność „rozstrzygnięcia co do prawa ubezpieczonego, który nabył prawo do renty w związku z pogorszeniem się stanu zdrowia w okresie podlegania ubezpieczeniu z powszechnego systemu ubezpieczeń, co stanowić powinno podstawę do zastosowania art. 96 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i wypłaty Skarżącemu świadczeń pozostających w zbiegu”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Pełnomocnik skarżącego podnosi, że przepisy dotyczące zbiegu prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powinny być interpretowane przez pryzmat zasady równości wobec prawa. Skarżący, choć posiadał uprawnienie do renty wynikające z systemu zaopatrzeniowego żołnierzy zawodowych, pozostawał w analogicznej sytuacji do osoby objętej ubezpieczeniem powszechnym. Świadczenie rentowe zaopatrzeniowe w związku z pogorszeniem stanu zdrowia zostało mu przyznane w trakcie podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Pełnomocnik skarżącego twierdzi, że nie ma uzasadnionego kryterium różnicowania osób, które uzyskały rentę na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym, od tych, które uzyskały rentę inwalidzką w związku ze służbą wojskową. Pogląd ten stanowi, zdaniem pełnomocnika skarżącego, uzasadnienie dla zagadnienia prawnego podanego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W związku z takim przedstawieniem uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy przypomnieć, że według ugruntowanego

orzecznictwa Sądu Najwyższego sformułowanie „istotnego zagadnienia prawnego” jako przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania powinno: 1) przybrać formę zapytania (wypowiedzi pytającej), 2) być sformułowane na podstawie okoliczności mieszczących się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 3) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny, aby umożliwiło sądowi kasacyjnemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi w kwestii jurydycznej, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 4) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą oraz 5) dotyczyć problemu, który rzeczywiście (a nie pozornie) budzi istotne (poważne) wątpliwości prawne. Wszystkie wymienione warunki powinny zostać spełnione łącznie.

Zagadnienie przytoczone przez pełnomocnika skarżącego nie stanowi pytania do rozstrzygnięcia. Pytanie do rozstrzygnięcia wyznacza dwie możliwe odpowiedzi, z których jedna jest równoważna ze zdaniem będącym częścią tego pytania, a druga stanowi zaprzeczenie tamtego zdania. Formułując problem prawny, pełnomocnik skarżącego odchodzi od istotnego elementu rozpoznawanej sprawy, a mianowicie podstawy prawnej i faktycznej uzyskanego świadczenia rentowego. Skarżący uzyskał rentę inwalidzką, jak również prawo do emerytury na podstawie przepisów zaopatrzeniowych żołnierzy zawodowych. Bez znaczenia dla podstawy prawnej nabytego świadczenia jest okoliczność, że później podlegał powszechnemu ubezpieczeniu społecznemu i z tego tytułu nabył prawo do emerytury z ubezpieczenia społecznego.

Należy stwierdzić, że teza skarżącego stoi w oczywistej sprzeczności z treścią powołanego w skardze kasacyjnej art. 96 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten ma zastosowanie w przypadku zbiegu prawa do emerytury przysługującej na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS z prawem do renty wynikającym z innych, odrębnych, szczegółowo wskazanych przez ustawodawcę przepisów. Jak wynika z ustaleń faktycznych Sądu Apelacyjnego, do skarżącego nie ma zastosowania żaden z trzech przypadków wymienionych w art. 96 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W szczególności, nie ma on ustalonego prawa do renty inwalidy wojennego i wojskowego, którego niezdolność do pracy pozostaje w związku ze służbą wojskową (art. 96 ust. 1 pkt 1) ani prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

spowodowanej wypadkiem przy pracy (art. 96 ust. 1 pkt 3). Zbieg prawa do renty inwalidzkiej uzyskanej na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin z prawem do emerytury przewidzianym w odrębnych przepisach reguluje art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Przepis ten wyraża zasadę jednego świadczenia, podobnie jak art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13, LEX nr 1394110; z 8 maja 2012 r., II UK 237/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 91). Skarżący nie zarzuca jednak naruszenia art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, czyli zasady wypłaty jednego świadczenia – wyższego lub wybranego przez ubezpieczonego. Co do zgodności powyższego przepisu z konstytucyjną zasadą równości wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 4 kwietnia 2012 r., I UK 390/11 (OSNP 2013 nr 9-10, poz. 114), powołanym przez Sąd Apelacyjny. Sąd Najwyższy przyjął w tym wyroku, że zasada wypłacania tylko jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą równości (art. 32 Konstytucji RP). To samo może być odniesione do wypłaty jednego świadczenia w razie zbiegu uprawnień do świadczenia z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych i świadczenia z systemu zaopatrzenia żołnierzy zawodowych.

Pełnomocnik skarżącego podnosi, że naruszenie zasady równości wiąże się z bezpodstawnym zróżnicowaniem sytuacji prawnej osób posiadających prawo do renty inwalidzkiej w związku ze służbą wojskową przyznanej na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i osób posiadających prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej na podstawie przepisów ogólnych (w powszechnym systemie ubezpieczenia społecznego). Sąd Apelacyjny przekonująco wyjaśnił, że sugerowane przez skarżącego nierówne traktowanie nie ma miejsca, i przytoczył szereg argumentów przeciwko takiej tezie.

Analizując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie sposób całkowicie abstrahować od przytoczonych podstaw kasacyjnych. W rozpoznawanej sprawie nie dają one możliwości weryfikacji, czy dokonując prokonstytucyjnej wykładni przepisów, z uwzględnieniem art. 32 Konstytucji RP, należy zastosować

wobec osoby posiadającej prawo do renty inwalidzkiej w związku ze służbą wojskową regułą wyrażoną w ustawie o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, będącą wyjątkiem od zasady jednego świadczenia przewidzianej w art. 95 ustawy emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Te zaś zostały ograniczone przez skarżącego jedynie do naruszenia art. 2a oraz art. 96 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepisy te nie stanowią samodzielnej podstawy rozstrzygnięcia sprawy, nie wyrażają normy przyznającej prawo podmiotowe (np. do podwyższenia świadczenia lub wypłaty więcej niż jednego świadczenia). Artykuł 96 ust. 1 ustawy jest tylko przepisem odsyłającym do „odrębnych przepisów”. Chodzi tu m.in. o regulację rozdziału trzeciego ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, w szczególności o art. 26 tej ustawy stanowiący, że osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru, przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty. Przytoczony przepis (art. 26 ustawy wypadkowej) nie został jednak powołany w treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani w ramach podstaw kasacyjnych skargi. Zagadnienie prawne, chociażby interesujące, nie staje się przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli nie jest istotne (niezbędne) dla rozpoznania skargi w granicach jej podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2015 r., III PK 3/15, LEX nr 1747849).

Podsumowując, wady konstrukcyjne istotnego zagadnienia prawnego przytoczonego we wniosku, jak również ugruntowane stanowisko orzecnicze co do zbiegu praw emerytalno-rentowych z powszechnego ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych, czynią wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nieskutecznym. Z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych oraz z systemu zaopatrzenia żołnierzy zawodowych wynika zasada jednego świadczenia. Przysługiwanie kilku świadczeń w zbiegu jest możliwe tylko wtedy, gdy przepisy wyraźnie to przewidują. Zasada pobierania

jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń (art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) dotyczy również zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w tej ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. (wyrok Sądu Najwyższego z 8 maja 2012 r., II UK 237/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 91).

Skarżącemu nie udało się przedstawić przekonującego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

as